SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 247. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, DECEMBER 28, 1991. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го ГРУДНЯ 1991. Ч. 247. РІК XCVIII.

ПРИСЯГНУЛИ НА ВІРНІСТЬ УКРАЇНІ

Рівне (УНІАР). — Тут у понеділок, 23-го грудня, на Майдані Незалежности у присутності багатьох мешканців міста урочисто присягнув на вірність Україні полк зв'язку, що розміщений в Рівному під командуванням голови Спілки Офіцерів України полковника Вілена Мартиросяна.

Присягнули також військовозобов'язані члени Народної Ради українського парляменту, народні депутати України, голова Крайової Ради Руху Микола Поровський, голова рівенського відділу Руху і депутат Верховної Ради України Василь Червоній, а також весь склад військовозобов'язаних Демократичного бльоку Рівенських Міської та Обласної Рад.

Серед тих, які присягнули на вірність Україні, був полковник контррозвідки Олександер Скипальський, полковник контррозвідки і депутат Ради з Демократичного Бльоку Петро Черній, багато офіцерів резерви, членів Руху, полковник Служби Національної Безпеки Григорій Білоус та багато інших.

Священики УАПЦ відправили Службу Божу. Військовослужбовці ухвалили назву полк ім. Тараса Шевченка. Члени рівенського відділу Руху вручили воякам і офіцерам пам'ятні національні сувеніри, портрети Т. Шевченка, національні прапори та ікону Божої Матері.

Тим часом у Криму розпочалася зазвята агітація за створення інтернаціональної гвардії Криму, про яку мріють анархісти.

До Чорноморської фльоти з міністерства оборони неіснуючого СССР 20-го грудня надійшло розпорядження не присягати на вірність Україні. Справа в тому, що в Києві не закінчила праці комісія міністерства оборони СССР з реорганізації збройних сил колишнього Союзу. Очікується, що частина кораблів Чорноморської фльоти залишиться у підпорядкуванні спільного командування стратегічними силами, а частина перейде під юрисдикцію України. В деяких військових частинах все ж видрукували присягу українською та російською мовами і чекають на дозвіл присягнути Україні.

Гадсон підтримав незалежність України

Гадсон, Н. Й. — Як інформує місцева преса з 12-го грудня 1991 року завдяки інтервенції місцевих українців у Гадсоні, Рада повіту Колямбія визнала незалежність України на своєму засіданні 11-го грудня.

За таким визнанням звернувся до Повітової ради місцевий парох української автокефальної православної церкви о. Іван Куліш, який відвідав в тій цілі місцевих політиків в товаристві сімох українців, членів парафій св. Махаїла і української католицької церкви св. Миколая. Спонзорував відповідну резолюцію член Повітової ради, який є українського роду Доналд Дж. Ткач, о. І. Куліш незвично радісно привітав проклямацію Повітової ради і особливо подякував голові ради Джеральдові Сімонсові, який причинився до такого рішення. У своїй подяці о. І. Куліш пав'язав до радости, яку саме переживають також всі американці з приводу звільнення останніх закладників, які перебували у в'язниці в Лівані та при тому згадав, що українці перебували у совєтському ярмі не сім, а 237 років.

Це офіційне визнання України в повіті Колямбія — це ще один доказ успішної праці місцевих українців. Вже від серпня на сторінках преси в Гадсоні появлялися статті на цю тему, а американські журналісти переводили розмови із о. І. Кулішем та ще з деякими українцями, які точно інформували про стремління українців і про положення України.

Голова Повітової ради на окремому засіданні підписав цю проклямацію визнання України і запевнив, що вишле відповідного листа до президента Джорджа Буша, щоб Уряд ЗСА зробив це саме.

Разом молилися за вільну Україну

Ню Йорк (Р. Голіят). — Тут у суботу, 21-го грудня 1991 року, о год. 5:30 вечора, Кардинал Джан О'Коннор відправив Архиєрейську Службу Божу в сосслуженні Митрополита УКЦеркви Стефана Сулика, Єпископа Василя Лостена, єпископа Української Православної Церкви Америки і Канади Всеволода, о. Патрикія Пащака, ЧСВВ генерального вікарія Стемфордської дієцезії, ігумена і пароха церкви св. Юра, і протоігумена ЧСВВ о. Бернарда Панчука.

У катедральній програмі сказано, що під час Служби Божої цього вечора, яку відправляти Архиєпископ і Кардинал Дж. О'Коннор, „ми є особливо свідомі збільшення релігійної свободи, яка є зараз можлива для всього народу України. Заборону релігійного вчення і релігійного практикування скасовано. Цей нарід, наші брати і сестри у вірі, дійсно пережили, як Єлисавета, випробування нашого Господа. Ми ділимося з їх радістю і закликаємо, щоб за заступництвом нашої Пречистої Діви, Христовий мир запанував на усіх кінцях світу".

Кардинал О'Коннор, вітаючи Геннадія Удовенка, амбасадора української місії до ООН, заповів, що сьогоднішня Служба Божа буде в наміренні українського народу з приводу незалежности України.

У цій Службі Божі, крім українських Владик і отців, участь брали катедральні священики.

Кардинал О'Коннор, у своїй майже півгодинній проповіді, згадав про Службу Божу у цій катедрі в 1988 році, присв'ячену Тисячоліттю Хрищення України. Сьогодні ми зійшлися, продовжував Кардинал, щоб спільно помолитися за український нарід, держава якого стала вільною. У 988 році, коли князь Володимир Великий заповадив християнство в Русі, тоді була одна Вселенська Церква. Проповідник обізнаний з мартирологією УКЦеркви, закликав нести допомогу зруйнованій Україні, яка потребує не тільки матеріяльної допомоги, але й рук і пожиткань до відбудови УКЦеркви. Його проповідь присутні нагородили рясними оплесками.

У Службі Божій масову участь взяли миряни українських парафій Ню Йорку і околиць, делегати членів держав ООН, представники українських організацій і місцеві громадяни та парафіяни катедри.

Владика В. Лостен подякою Кардиналові О'Коннорові за його постійне прихильне ставлення до УКЦеркви і її вірних закінчив цю Архиєрейську Службу Божу в наміренні українського народу.

Опісля миряни приступали до св. Причастя.

Цього самого вечора телевізійні станції передавали уривки проповіді Кардинала О'Коннора на новинках, а наступного дня, 22-го грудня, згадували про історичну Службу Божу місцеві радіовисильні.

Д-р І. Соневицький став почесним членом СКУ

Ню Йорк. — Секретаріят Спілки композиторів України вручив широко відомому композиторові, музикознавцеві і музичному діячеві в діяспорі д-рові Ігорю Соневицькому диплом, який засвідчує, що його обрано почесним членом Спілки композиторів України за визначений внесок у розвиток української музичної культури.

Як відомо, композитор І. Соневицький недавно повернувся з успішного концертового турне по Україні, де виконувалися його сольоспіви, „Канті спірітуалі" і хорові та вокально-симфонічні твори.

Плянується видання спогадів про проф. І. Крип'якевича

Ню Йорк (Л. В.). — Українське Історичне Товариство підготовляє однотомник спогадів про життя, діяльність і творчість академіка Івана Крип'якевича, одного з найвидатніших членів НТШ і близького співробітника Михайла Грушевського. Як відомо, І. Крип'якевич був одним із наймолодших і найвидатніших членів історичної школи Михайла Грушевського у Львові.

Під час відбуття міжнародної конференції присв'яченої М. Грушевському у Львові, голова УІТ Любомир Винар докладно обговорив заплановане видання з кандидатом наук Романом Крип'якевичем, сином І. Крип'якевича, який є також членом УІТ. Вирішено включити в це видання спогади співробітників, учнів і знайомих історика. Ідеться про його наукову і педагогічну діяльність, а також спогади пов'язані з різними періодами його життя. Крім спогадів плянується також включити листування, фотографії і інші матеріяли, які безпосередньо пов'язані з життям провідного українського історика і організатора українського наукового життя. Рівночасно вирішено впроваджити новий відділ в „Українському Історику" п. н. „Крип'якевськіяна", в якому будуть друковані відповідні матеріяли історика і про нього.

В різних країнах української діяспори проживають колишні співробітники і учні проф. І. Крип'якевича. Проситься їх допомогти УІТ в підготові і здійсненні запланованого збірника. Матеріяли слід надсилати на адресу редакції „Українського Історика": Editor, „The Ukrainian Historian", P. O. Box 312, Kent, Ohio 44240.

У Верховній Раді дискутували питання податків

Київ. — Місцева преса, в цьому випадку „Робітнича Газета" з 20-го грудня, подала обширну статтю свого кореспондента В. Литвина про справу податків в Україні.

На початку статті автор зазначує, що цими днями праця Верховної Ради України проходить під знаком економічних проблем. І так засідання 17-го грудня почалося інформацією першого заступника прем'єра К. І. Масика про постачання продовольства в Росію, зокрема до Москви і Санкт-Петербургу.

„Ця інформація не тільки поставила всі крапки над „і", скільки викликала безліч питань. Серед них — чому документ підписувався таємно, як Росія виконує свої зобов'язання супроти України, куди поділися продовольство і товари з прилавків крамниць, коли і як Уряд збирається захистити український споживчий ринок, яких заходів вживається щодо стабілізації виробництва, яку кількість хліба завезено? Депутати цікавилися новими купонами, національною валютою та багато чим іншим. Щоби бути справедливими скажемо, що відповіді теж не внесли цілковитої ясности в те, що ж насправді відбувається. Тому, щоб не розпалювати пристрасті, вирішили доручити Кабінетові Міністрів підготувати порівняльні дані про виконання договірних зобов'язань між Україною і Росією та іншими колишніми республіками колишнього Союзу. Віцепрем'єр пообіцяв парляментаристам, що раз на тиждень по телевізії виступатимуть міністри торгівлі з інформацією про те, чим і як торгуємо, скільки і яких незаконних актів припинено. Хай люди знають і по можливості заспокоюються.

Ще 18-го грудня не менш гострі дебати розгорілися навколо пакету проєктів указів про податкову систему, запропонованих міністерством фінансів. Їх було три: про податки на додаткову вартість, про акцизний збір і про податки з підприємств та організацій.

Як завжди, з різкою критикою становища Уряду виступив голова Комісії з питань економічної реформи В. Пилипчук. Депутат І. Салій також дав негативну оцінку, заявивши, поперше, що вони списані з російських, а по-друге, не відзначаються простотою і ясністю. Одначе найголовніше в тому, що ці закони не стимолюють виробництва.

„У загальному всі погодилися з тим, що податки треба брати — тут сумнівів немає. Чим же сьогодні закрити бюджетну діру? Одначе пропонувати 28 відсотків на оподаткування на думку депутатів вказує на те, що ніхто не заглянув у завтрішній день, ніхто не передбачив ситуації. Як це позначиться на житті людей? Що чекає нас у близькому вже 1992-му році? У дійсності про це повинен був сказати Уряд, але він виявився не готовим до публічного розкриття і попросив відкласти речинець. Тому питання про прогнозу було знято з порядку денного. А шкода", — каже автор статті.

Як з гіркотою зазначив депутат О. Ємець, Верховна Рада прийняла велику кількість популістських затратних законів, які прямо недопрацьовані. І тепер постає закономірне запитання: де брати гроші для їх здійснення?

І тоді, щоб рятувати ситуацію, слова попросив міністер фінансів Г. П'ятаченко. Упродовж 20 хвилин він детально пояснював становище Уряду, обґрунтовуючи його підходи. Одначе судячи з усього його пояснення, на результати голосування вплинули мало. З усього пакету пройшов лише один проєкт — про акцизний збір. З іншими проєктами законів вийшла заковика, бо 222 депутати просто відмовилися голосувати над законом про податок з додаткової вартости. Відклали на місяць і прийняття проєкту закону про податки з підприємств та організацій.

НА ШЛЯХУ ДО СПІВДРУЖНОСТИ ВИРОСТАЮТЬ ПЕРЕШКОДИ МІЖ УКРАЇНОЮ І РОСІЄЮ

Москва. — Вже у перших днях дії нового політичного тіла, яким є Співдружність Незалежних Держав на місці давнього СССР виростають непорозуміння щодо відповідальности за нуклеарну зброю, військові частини і економічні переміни.

Як відомо, хоча Україна і Білорусь повідомили, що хочуть всю нуклеарну зброю пересунути на територію Росії, уряд Казахстану ніяк не хоче передати все у руки Єльцина. Доля військових частин також далі не є розв'язана, тому що президент України Леонід Кравчук повідомив про затримання усіх військ в Україні включно із цілою Чорноморською фльотою.

Справу економічних плянів Росії затримує також Уряд України, а точно його міністер фінансів, але рівно ж інших республік, які не хочуть погодитися на впровадження з новим роком вільного ринку і звернулися до уряду Росії, щоб пересунути, речинець таких змін. У зустрічі з фінансовими експертами Росії, український міністер заявив, що Україна не може піднести платень до такої висоти, як це хоче зробити Росія, тому, бо на те немає готівки, яку затримує російський уряд. Українські представники уважають, що вільний ринок без рівночасного піднесення платень буде для України катастрофою. Однак, як інформують американські журналісти, Боріс Єльцин, зустрівшись із посадником Москви, підтримує рішення радикально піднести ціни із першим січня 1992 року.

Американські журналісти підкреслюють, що існують непогодження поміж Україною та Росією рівно ж у інших ділянках, як наприклад, в тому, що Росія хоче бути єдиним спадкоємцем усіх легальних справ СССР, як і хоче перебрати у їхні руки усі амбасади та розвідку службу. Росія натомість є невдоволена тим, що Україна підготовляється до видання своїх власних грошей і хоче зміни постанови щодо угоди про відкриті границі всіх держав, що належать до співдружности.

Збагатиться українська топонімія в Монтреалі

Монтреаль (ОУПС). — У зв'язку з українськими заходами відзначити 100-ліття приїзду перших українців Івана Пилипова й Василя Єлиняка 7-го вересня 1891 року до Монтреалю, названням однієї з вулиць чи площ їхніми прізвищами відбулося недавно зібрання окремої Топонімічної комісії Міської ради, на якій розглянуто цю справу.

В листі — відповіді керівника цієї комісії д-ра Ж. С. Бономма до проф. Ярослава Рудницького повідомлено, що назви Пилипова й Єлиняка внесено в офіційний список назв для вжитку при іменуванні нових вулиць і площ квебекської метрополії.

Отож справа утривалення ювілею 1981-1991 у Монтреалі є на добрій дорозі й українська топонімія цього міста — назви „Україна", „Шевченко", „Франко", „Одеса" і „Корчак" — збільшиться новими даними в ближчому часі.

Д-р С. Хмара відвідає ЗСА

Фінікс, Аріз. — Як повідомляють з канцелярії Кольорадського університету, д-р Степан Хмара, народний депутат Верховної Ради України, підтвердив, що приймає запрошення проф. Едварда Рожека з Кольорадського університету у Болдер і прибуде туди на читання викладів на тему „Боротьба України за свободу і незалежність".

Перша доповідь д-ра С. Хмари запланована на вівторок, 28-го січня 1992 року, о год. 7-ій вечора. Після доповіді плянується приватна гостина в честь д-ра С. Хмари, що її влаштовує проф. Е. Рожек, з участю визначних осіб місцевої американської громади.

За більш детальними інформаціями в справі відвідин д-ра С. Хмари до ЗСА і Канади можна телефонувати до: Пейшенс Гантворк, (602) 253-3623 (хата), або (602) 542-9385 (праця), як і до професора Е. Рожека (303) 492-7542.

У СВІТІ

КИТАЙ НАДІСЛАВ поважну урядову делегацію до республік колишнього Совєтського Союзу. Заступник міністра закордонних справ Тянь Чженпей і міністер торгівлі Лі Ланьцинь відвідають Росію, Україну, Білорусь, Узбекістан, Казахстан і, можливо, й інші республіки. Китай покищо офіційно не визнав республік, що увійшли до Співдружности Незалежних Держав, однак дав до зрозуміння, що зробить це найближчим часом.

ХОРВАТІЯ ЗАПРОВАДИЛА власну валюту. Загребські банки розпочали обмін югославських динарів на хорватські. На них зображено національні символи республіки: загребський собор і ворота давнього міста.

НЕВІДОМА РАНІШЕ палестинська терористична організація „Спасіння Єрусалиму" взяла на себе відповідальність за напад на автобус з совєтськими еміґрантами-жидами в Будапешті, що стався в понеділок, 23-го грудня. У висліді вибуху бомби ранено декілька пасажирів і двоє поліціянтів, які супроводжували автобус. В заяві терористів говориться, що вони, „виконуючи волю Бога і закон справедливости, хотіли знищити сіоністських колонізаторів і агентів Моссаду, які зазіхають на любу палестинську батьківщину".

ІЗРАЇЛЬСЬКЕ МІНІСТЕРСТВО оборони повідомило, що 31-го грудня 1991 року Ізраїль приєднається до угоди щодо контролі над розповсюдженням ракетної технології. Угоду підписали в 1987 році сім провідних індустріяльних країн. З того часу до неї приєдналися ще дев'ять держав.

ІНФЛЯЦІЯ У В'ЄТНАМІ, одній з шести країн плянети, котрі все ще залишаються комуністичними, досягнула 70 відсотків. Головні причини: припинення торгівлі з Совєтським Союзом і країнами Східньої Европи, різке підвищення цін на нафту, зниження врожайности сільськогосподарських культур, масове ухилення від сплати податків і розгул контрабанди.

В ПІВНІЧНІЙ КОРЕЇ функції верховного головнокомандуючого збройними силами країни передано Кім Чжонові, синові президента Кім Ір Сена. Передання влади Кім Чжонові над мільйоновою армією розцінюється як спроба Кім Ір Сена узаконити спадкоємність президентської влади.

У ШВАЙЦАРІЇ ПОЛІЦІЯ арештувала громадянина Ірану, якого підозрівають у причетності до вбивства колишнього іранського прем'єр-міністра Шахпура Бахтіяра.

В ЄРУСАЛИМІ БІЛЬШІСТЮ голосів члени центрального комітету правлячої партії Лікуд відкинули пропозицію про реформу виборчої системи. Реформа дала б можливість вибирати прем'єр-міністра прямим голосуванням. Прем'єр Іцак Шамір обороняв збереження існуючої виборчої системи і він переміг.

В АМЕРИЦІ

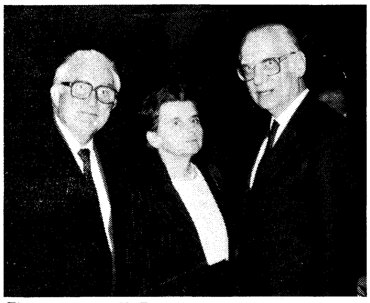
РІЗДВЯНИЙ СЕЗОН купівлі закінчено і розчарування його неуспішністю залишається багато довше. Тоді, коли ще місяць тому велика кількість власників крамниць сподівалися на кращі торговельні успіхи, як минулого року, дійсність показалася зовсім іншою. Продаж товарів не дав бажаних прибутків і через це багато малих підприємств мусітиме самоліквідуватися з початком нового року. Аналітики і спостерігачі економічної ситуації в країні приписують неуспішність продажу у різдвяному сезоні загальному економічному станові та масовим звільненням працюючих.

ПОНАД ПІВ СТОЛІТТЯ, вирощування ананасів було однією з головних індустрій гавайських островів, але в останніх роках ця індустрія виказує надто великий спад і через те підприємство Дол фуд вирішило ліквідувати свою плянтацію ананасів. Речники підприємства Дол фуд заявляють, що землю буде ужито на вирощування люцерни та вівса, що мабуть є набагато більш прибутковим урожаєм під теперішню пору, як ананаси. Аналітики вищезгаданої фірми та економісти в загальному погоджуються в тому, що причиною такої ситуації у гавайській ананасовій індустрії є азійська конкуренція. Там вирощування, збір і консервування з уваги на дешевшого робітника робить цю індустрію в Азії більш прибутковою.

З ЛІКВІДАЦІЄЮ Совєтського Союзу американський Уряд опинився перед складною проблемою влаштування нових амбасад у принайменше шістьох столицях нововизнаних народів. Речники Державного департаменту заявили, що найменше клопоту буде в Москві, бо там колишній амбасадор до СССР Роберт Стравс стане прямо американським амбасадором до Росії. Також не буде великого клопоту в Києві, заявляють працівники Державного департаменту, бо там вже від деякого часу справно працює американський консулят. Одначе влаштування амбасад у Ташкенті, столиці Узбекістану, Бішкеку, столиці Киргизії, Єревані, столиці Вірменії, Алма-Аті, столиці Казахстану, та Мінську, столиці Білорусі буде дещо трудніше.

УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧИЛИ ВИСЛІДИ РЕФЕРЕНДУМУ В УКРАЇНІ

Ню Йорк. (О. Кузьмович). — В середу, 4-го грудня, коли стали вже відомі остаточні висліди референдуму в Україні, велика скількість українських громадян Ню Йорку та околиці зібралися увечорі в УНДомі, щоб спільно відзначити вислід голосування за незалежну Україну, за яку заявилося понад 90 відсотків мешканців України.

Під час свята — У. Дячук в товаристві М. Залінського (зліва) і литовського представника А. Гурецкаса.

фото: Я. Кулинич

Велику залю УНДому виповнили вщерть представники політичних та суспільних організацій та десятки осіб, що хотіли спільно відзначити цю незвичайну подію. Понад 300 осіб засіло при святково застелених столах, а багато мусіло відійти з браку місця.

Вечір відкрив Роман Данилюк та попросив до молитви генерального вікарія і пароха св. Юра о. Патрикія Пащака, ЧСВВ. На заклик Р. Данилюка всі присутні піднесли тост і заспівали „многолітствіє" для України, а відтак тим виїмковим вечором провадив Іван Винник, який представив Уляну Дячук, головного предсідника Українського Народного Союзу і голову Української Американської Координаційної Ради, і попросив її до слова. У. Дячук розпочала його привітанням, яке, як вона телефоном довідалася, тепер вживають в Україні: „Вітаю вас зі святом", а відтак відчитала подяку Руху для діяспори, що її підписали за Громадянську Раду „Референдум" і Народний Рух України І. Драч, М. Горинь, П. Таланчук, О. Лавринович, В. Бурлаков в Києві 3-го грудня. У своєму змістовному слові У. Дячук поінформувала присутніх про перебіг відвідин у Президента ЗСА українською делеґацією із 15-ти осіб, що відбулися 27-го листопада в Білому Домі та в наслідок яких появилася відповідна інформація про можливість визнання України в американській пресі.

Речником цілої української делеґації вибрано Тараса Шмаґалу, головного контролера УНС, який виголосив узгіднену делеґацією заяву від української спільноти в ЗСА. Після коротких відвідин у Президента зібраним журналістам давали інформації Т. Шмаґала, Е. Іванців і А. Лозинський, а усі члени делеґації перейшли до бюра члена Крайової Ради Безпеки Едварда Гювета, з яким відбулася довша виміна думок, зокрема на теми нуклеарної зброї та економічного розвитку. Закінчила своє слово У. Дячук висловленням надії, що Дж. Буш справді в скорому часі визнає разом з Урядом ЗСА незалежність України.

Черговим промовцем був ред. Ігор Длябога, який виступив як речник Українського Конгресового Комітету Америки, Відділу в Ню Йорку, що він його очолює. Подавши найновіші висліди референдуму, І. Длябога

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вільна між вільними, міжнародно визнана

Писав Іван Франко у ,,Пролозі" до поеми ,,Мойсей": ...Прийде час — і ти огненним видом струснеш Кавказ — впережешся Бескидом — покотиш Чорним морем гомін волі — і глянеш, як хазяїн домовитий, по своїй хаті, по своїм полі..." Віщий дух Франка передбачив з початком цього сторіччя те, що сталося під кінець. Ми мали віщих пророків, започаткованих Шевченком, який закликав: ...,,кайдани порвіте". Але ніхто з них не міг передбачити те чудо, яке сталося протягом 1991 року. Найбільш розвинена людська уява не могла вифантазувати, що 26-го вересня 1991 року Верховна Рада України проголосить її державну незалежність, — 1-го грудня 1991 народний референдум схвалить те рішення 90 відсотками голосуючих на всіх соборних землях України, навіть тих, де українці становлять національну меншину, і що 26-го грудня 1991 американська великодержава, лідер вільного світу, — визнають ці факти. Ще недавно можна було почути від декого гордовите нахваляння: ,,Нам не треба нічийого визнання, ми великий народ..." і т. д. Неповажне самодурство. За актом визнання Америкою підуть всі інші держави всіх континентів, постануть у Києві чужинецькі амбасади, зацікавиться чужинецький економічний світ Україною, засновуватиме філії своїх підприємств в Україні, постануть тут філії великих чужинецьких банків, які допоможуть процесові приватизації і переходові на вільний ринок. Тільки у тісній співпраці з сусідами та зовнішнім вільним світом можна закріпити рідну державу.

На визнання Америкою української державности склалося багато різних посередніх і безпосередніх причин. Можна посперечатись, котра з них має більшу чи меншу заслугу у тому чуді, яке сталося. Основу поклав могутній відродженецький національний рух. Правду казав один видатний діяч України, який відвідав Ню Йорк: ,,Те, що у вас рік — у нас один день". Стомилевим кроком крокував процес національного відродження, який використав історичну шансу, що його дала свобідніша ера Міхаїла Ґорбачова. Благословенням Господнім була поява в Україні десятків діячів на високому рівні. Здоровий інстинкт народу відкинув спроби скерувати визвольний рух на недоцільний шлях фрази. Визволена з тенет комунізму психіка мусіла щойно вчитися, що таке організація, як треба організовуватися і конструктивно творити з пустки. Помагали Україні події на Московщині. Поміг невдачний ,,путч" сталіністів у Москві, помогли помилки Ґорбачова, який розгубився у тому буревієві, що його сам розпутав. Але, пригадуючи промову Джорджа Буша у Києві 1-го серпня цього року — бачимо, що навіть державні мужі такої великої мірки, з такою всебічною державницькою підготовою, не міг збагнути, куди йде і заведе хід історичних подій. Ми всі гнівалися тоді на Буша за його виступ, але він тоді запросив до Вашінґтону Леоніда Кравчука, Кравчук приїхав і склав іспит — своїм коротким перебуванням у Канаді й Америці зробив прислугу Україні. Були критичні голоси, навіщо було постанову про державну державну незалежність піддавати ще референдумові та призначати той референдум на три місяці вперед. Ми боялися ворожої провокації, боялися, як він піде. Ніхто не сподівався такого чудового висліду, який прийшов. Це мусіло здивувати й продиктувати задуму в неприхильний нам спершу міжнародний, зокрема американський політичний світ. Мудрість політична полягає у тому, щоб вміти зрозуміти і направити свою помилку. Визнання Америкою державности України є доказом великої мудрости сучасних керівників американської великодержави — у Білому Домі і Капітолі.

Треба сподіватися, що визнання Америкою державности України приспішить схвалення конституції, якої Україна ще немає. Будова державности щойно розпочалася — визнання Америкою вирішено допоможе у дальших етапах державної, внутрішньої, закордонної, економічної і культурної політики, в організуванні народного здоров'я, комунікації, очищування довкілля в усьому, з чого складається повновартна новітня держава.

Василь Маркусь

ЗАУВАЖЕННЯ ДО СНД

II.

Конкретніше, які важливі спільні функції СНД включає, а що важливе з погляду державної суверенности залишається в прероґативах окремих держав?

1 Постає спільна контроля над атомовою зброєю (один диспозиційний центр) Про конвенційну зброю і власну армію держави вирішують самі або входять в окремі договорні узгіднення з партнерами;

2. Твориться спільна грошова політика на підставі рублевої одиниці, з можливістю паралельного існування окремої державної валюти постає банкова координація;

3. Існує спільна відповідальність за позики кол. СССР, але не обов'язково за нові позики, які держави-члени СНД можуть котрактувати самостійно. (Це, виглядає, є перехідною функцією СНД);

4. Постає спільний ринок, що включає вільне просування осіб і товарів через кордони, координація транспорту, зовнішньої митної контролі тощо.

При цьому зберігаються за державами-членами такі прероґативи, характерні для суверенної держави: центральний державний банк, власний бюджет, комунікація і зв'язок, національна армія, зовнішні зв'язки, в тому і членство в міжнародних організаціях. Держави-члени можуть входити в двосторонні чи багатосторонні угоди, полагоджуючи спільно ці чи інші державні прероґативи. Кордони між членами СНД незмінні, територіяльна цілісність держав залишається. Діє тільки одне громадянство кожної держави.

Таким чином, СНД не є державою, а її координаційні органи не є державним урядом, а лише виконно — адміністративними органами для спільного виконування конкретних делегованих угодами функцій. Це міждержавний механізм. Деклярація про СНД та економічний пакт не передбачають конституції (джерелом прав і обов'язків СНД є загальні норми міжнародного права та окремі угоди між членами-партнерами). СНД не має верховних органів, типових для державних складених утворень, напр., федерації президента, парляменту чи верховного суду. В такій ситуації суперечки між членами СНД підлягають механізмові загального міжнародного права, а суперечки з приводу компетенцій СНД — при браку окремо встановленої процедури й інституції — міжнародному арбітражеві або дипломатичним узгідненням.

В дусі Деклярації та загальних стверджень її й економічного пакту, СНД працюватиме на підставі деяких спільних угод, а також часткових, що охоплять лише частину членства. Одна з таких ділянок уже згадана в деклярації, а саме подолання наслідків Чорнобильської катастрофи, що стосується України, Білорусі та Росії.

Спільні координаційні інституції (їм найкраще відповідає назва комісій) матимуть свій осідок у Мінську або інших містах СНД. Мінськ не вважається столицею СНД, бо остання не має державної столиці, тільки є осідком окремих адміністративних органів або місцем зустрічі репрезентативних консультативних органів. Основуючі документи не передбачають таких органів, але цілком певно, найбільш ефективним може бути рада міністрів та, очевидно, вершинна нарада голів держав. На таких нарадах визначальним є принцип одноголосности, що при гармонійних відносинах між партнерами дорогою узусу може стати консенсусом. Така процедура не позволяє на переваґу меншости чи однієї республіки, хай і найсильнішої.

У деяких наших міркуваннях сказано більше, як в основних доволі коротких і загальних документах, але наша інтерпретація базується на порівняльному огляді інших подібних міждержавних утворень. Найважливіше, що договірні сторони трактують свої зобов'язання як договірні, а члени мають право згідно з міжнародним правом такий договір, очевидно, леґально виповісти або домагатися його модифікації. В час ратифікації угоди Верховною Радою України внесено деякі уточнення чи доповнення як ,,застереження" (reservations), які стали частиною договору. Так їх потрактувала російська сторона, ратифікуючи ці акти в свою чергу.

Найістотніше, на що варта звернути увагу, це преамбуля Деклярації про утворення СНД, у якій виразно визначено, чим є і чим не є цей новотвір. Договірні сторони денунціювали союзний договір з 1992 року (саме три підписані держави були разом із Закавказькою Федеративною Совєтською Соціялістичною Республікою) договірними сторонами того союзу. Вони заявляють, що ,,СССР як суб'єкт міжнародного права і геополітична реальність перестає існувати". З усього видно, що СНД не є окремі незалежні республіки колишнього СССР. Україна та інші держави-сиґнатори зберігають своє територіяльне верховенство. Як що нове утворення виявиться успішним і взаємно вигідним для членів, то його механізм може набути часткової суб'єктивности в міжнародному праві, але не як держава чи наддержава, бо такою СНД не є і не задумана стати, тільки як інструмент узгідненої дії держав учасниць подібно, як ООН чи Европейська спільнота, що користуються таким статусом. Так само можна буде говорити тільки про функційне визнання цього міждержавного утворення, як наприклад, Америка визнає Европейську спільноту, але не як державу.

З цього виходить, що СНД не має нічого спільного з ,,оновленим союзом" Ґорбачова та що він не надщерблює суверенітету і незалежности України. Вона сама вирішує питання входити до цієї структури або ні, а критерієм повинен залишатися правильно зрозумілий інтерес та здатність опанувати істоту кожної політики як ,,мистецтва можливого".

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про троянду для Ліди

Ще немає навіть року, коли на сторінках нашого щоденника назвали її ,,Доброю самаритянкою", але, здається, так вже давно були охрестили Ліду за все, що старалася вона постійно зробити для усіх людей, що шукали притулку і права на постійне перебування на американській землі. Спершу це були в більшій кількості утікачі з Південної Америки або ті, які уявляли собі, що в ЗСА заживуть кращим і більше безжурним життям. А від минулого року Ліда клопоталася в першу чергу земляками з України, а вже, зокрема в останньому часі, коли стало відомим, що 1,000 із них може постійно поселитися тут на визначену урядовими чинниками квоту.

Ліда постійно клопоталася. Завжди зайнята, завжди в поспіху і завжди зажурена ,,своїми" переселенцями старалася на своєму пості у католицькій іміґраційній службі допомогти, де і як могла.

Скільки разів нам довелося з нею зустрічатися, чи лише її обсервувати в бюрі або в домівці ,,Самопомочі", де вона добровільно ,,урядувала" суботами — Ліда все була оточена людьми, що шукали в неї поради, потіхи і доброго слова, такі загублені тут у чужому їм так дивному ще оточенні. А Ліда сама була немов загублена, стараючись робити декілька праць рівночасно, набираючи на себе щораз більше обов'язків, хоча її слабе здоров'я ніяк не помагало і все це було над її сили.

Але, здається, мало з тих осіб так заабсорбованих своєю долею журилися тим чи Ліда може все це виконати, і чи вистачить її до всього сил.

А вона не лише турбувалася долею нових іміґрантів, але ще й українськими сеньйорами, і так ще недавно старалася про можливість придбати для них відповідне приміщення у кращій дільниці Ню Йорку та просила нас написати про таку можливість у нашому щоденнику.

Востаннє була тут разом із іншими членами дирекції Українського Інституту Америки, як мотор нової акції — віднови престижного будинку УІА, який цього потребує.

Жила тим усім, а ще зокрема після недавніх відвідин України. Розповідали нам, що і там біля її готелевої кімнати товпилися люди днем і ніччю, чекаючи на можливість просити її допомогти.

Коли вона повернулася, я відвідала її вдома і була перелякана кількістю листів та інших доручень, що їх вона привезла і її заклопотанням, як це все виконати. Якийсь жаль брав лиш дивлячись на її сам втомлений вигляд і я старалася допомогти, взявши на себе частину розкладеної на столі пошти з України. І сумно було подумати, як властиво мало вдячности находила вона серед своїх земляків і як часто нарікали голосно на неї, що мовляв, ,,не зробила для наших людей того чи іншого, а коли зробила, не вважали навіть за потрібне подякувати. Тому так хотілося часом зняти бодай частину тягарів з її тендітних плечей, або якось зробити її малу приємність.

Останнього літа, коли в моєму городі, як звичайно, цвіли троянди, я стинала їх і, зупиняючись біля ,,Самопомочі" ледь протискалася крізь юрбу людей, що тісно обступала її бюрко, не даючи навіть їй добре віддихати, я запевняла усіх, що нічого не потребую, а хочу лише передати їй мої троянди.

В цю дивну зиму, що одного дня огортає нас нездоровим теплом, а другого, стискає морозом, мої троянди не можуть зрозуміти, що діється та недавно випустили пуп'яшки. Один із них ,,тримався" аж до морозу минулого тижня. Дивлюсь на нього крізь вікно моєї робітні і пригадує він мені Ліду, нашу ,,Добру самаритянку"'. А так хотілося б ще знову покласти весною на її столі у ,,Самопомочі" принаймні одну із троянд та побачити несміливий усміх на обличчі Ліди, який вона мала для всіх, що просили, щоб їм допомогти.

О-КА

О. Т.

КАР'ЄРА НЕВДАЛОГО ДИКТАТОРА

В останньому часі, коли Совєтський Союз — оця ,,імперія зла", як її правильно визначив колишній президент ЗСА Реґен ще заки почав розмови з Міхаїлом Ґорбачовим, — почав розлітатися, той же Ґорбачов показав своє справжнє обличчя. Людина, яку на Заході чомусь вважали миротворцем, ще й обдарували його Нобелівською нагородою миру, для рятування імперії почала загрожувати і лякати світ, що розвал союзу — це початок трагедії, загроза війни. Добре відповів хтось із запитаних репортером на вулиці Москви, а хто проти кого мав би воювати. Один справді заінтересований в хаосі і громадянській війні, це Ґорбачов, який втрачає своє верховне становище і закінчує свою кар'єру. Цей непоправний ленінець, який не перестає називати себе послідовником Леніна, справді відограв подібну до Леніна ролю. Хоч у всіх історичних підручниках, не тільки совєтських, визначують Леніна великим революціонером, то на ділі його роля в революційні сили, які повстали після війни, і відновити імперію під контролем большевицької партії та під контролем поліційного терору. Для того він підкинув гасло ,,вся влада радам", які цієї влади ніколи не мали, повів воєнну інтервенцію проти держав, які у висліді війни проголосили незалежність, і поставив себе диктатором тоталітарної імперії, яку за царів називали тюрмою народів, а тепер — імперією зла.

Міхаїл Ґорбачов був добре підготовлений відограти цю ролю Леніна, з яким його лучить теж професійний вишкіл. бо обидва вони за фахом юристи. Хоч народжений далеко на Підкавказзі, в Старопольському краю, він вже двадцятьлітнім молодцем думав про кар'єру, вступив до партії і почав партійну роботу. До сорокового року життя віддав себе на службу партії у Ставропольському краю і мусів цю партійну роботу виконувати з відданістю, коли в 1978 році за уряду Брежнєва його покликали до секретаріяту партії у Москві. Така кар'єра не дається без протекції і його протектором, як кажуть, був ніхто інший: а шеф КҐБ Андропов, який теж походив із Ставропольського краю. Це Андропов визначив його своїм наслідником, хоч партійна верхівка після смерти Андропова в 1984 році поставила ще на старого большевика Черненка, та вже в наступному році після смерти Черненка Ґорбачов не мав уже конкуренції і став всесильним генеральним секретарем. Як і Ленін, Ґорбачов прийшов з новими гаслами, які здобули йому популярність не тільки в союзі, але і в західньому світі. Гласність і перестройка — це два слова, які вивчили теж і західні політики, включно з американськими президентами. Ґорбачов говорив про себе теж, як про революціонера. Тільки він поставив іншу форму — революція згори, значить цю революцію мали вести ті, проти кого треба було робити революцію. Та головна ціль — це затримати імперію, підсуваючи гасла гласности і перебудови для діялектичного краснослов'я, він пильнував, щоб влада не висунулась з рук партії.

Ми бачили його під час нарад Верховної Ради, де нібито можна було повести критику, але його владне слово було все останнє, щобільше кожну промову депутатів він заговорював своїми довгими поясненнями, намагаючись втримувати всю дискусію в рамах партійної програми. Те саме із виборами, які не були демократичними і загальнонародними, але знову контрольовані партією. Та й його вибір на президента, чим він хотів себе прирівняти до виборного американського президента, це просто ухвала обсадженої партійними бюрократами Верховної Ради, яку він самий згодом розв'язав, хоч свій титул і уряд президента, який дістав від цієї ради послідовно зберігає. За шість років урядування країна посунулась на кінець економічного краху, та все ж Ґорбачов і не шукав дійсного рятунку для неї, але пильнував, щоб вона не розпалась як імперія. Його подвійна гра примирливости перед західнім світом, в якому він з'являється модно одягнений постійно в капелюсі та з усмішкою, ще в товаристві своєї зодягненої за стилем дружини, та й вперта партійна лінія в союзі, який виявив волю народів, щоб стати незалежними, замітна. Це ж він післав військо до Азербайджану пацифікувати населення, це він танками намагався придушити змагання до волі балтійських держав, а перед світом заявляв, що ці танки поїхали тамтуди без його відома, (без відома головнокомандуючого збройними силами!) , це він тепер кричить про хаос і громадянську війну, щоб залякати світ національними рухами і не допустити до національного незалежниць-

(Закінчення на стор. 4)

КОЛИШНІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ диктатор Східної Німеччини Еріх Гонекер продовжує перебувати в будинку амбасади Чіле в Москві. Представники російського уряду заявили, що не мають наміру застосовувати якісь особливі заходи щодо Гонекера.

Д-р Тамара Булат

КОНЦЕРТ НАПЕРЕДОДНІ РЕФЕРЕНДУМУ

Ошатна заля Українського Інституту Америки в Ню Йорку 30-го листопада цього року не могла умістити всіх бажаючих потрапити на авторський концерт Мирослава Скорика.

Музичний доробок мистця і характер інтерпретації його творів виконавцями, що брали участь у концерті, репрезентують рівень української композиторської і виконавської культури. Професійна майстерність в поєднанні з розливом почування, властивим українській, слов'янській стихії, надавали звуковій атмосфері, що панувала в залі, особливого чару.

Особисто у мене виникало відчуття, ніби я перебуваю в Київській Філгармонії або великій залі Львівської Консерваторії. Виконавці і слухачі дарували один одному радість взаєморозуміння й адекватного сприйняття мистецької індивідуальности. Це однаковою мірою стосувалося як представників старшого покоління української інтеліґенції, так і молодих американців-українців за походженням чи зацікавлених українїстикою. На концерт з'їхались слухачі з різних міст, зокрема, я зустрілась із людьми, що спеціяльно приїхали з Бостону послухати українську музику.

Інструментальні й вокальні камерні твори одного з найбільших сучасних мистців України розкрили слухачам широкий діяпазон художніх образів і настроїв, особливості композиторської техніки. Остання підкорена у Скорика лексиці, що нерідко вражає слухача своєю сміливістю, нерівним, ,,збитим" ритмічним пульсом. Притаманний композиторові плюралізм стильових асоціяцій завжди виявляється коректно, не виходячи за межі власного типу художнього висловлювання.

Відкрив концерт піяніст Володимир Винницький. Він виконав три Прелюдії і Фуґи з циклу ,,12 Прелюдій і Фуґ". Мирослав Скорик ще не закінчив писати цей цикл. Тим більш зворушливим було знайомство з новими творами. Композитор і піяніст ніби поділилися із слухачами творчими думками і задумами, вводили їх до художньої лабораторії мистця, в нинішній стан його світовідчуття. Цикл має складатись із 12 Прелюдій і Фуґ , побудованих у мажорних тональностях у хроматичній послідовності.

У першій Ре-бемоль мажорній Прелюдії, яку зіграв В. Винницький, основний короткий мотив, що імітує звучання дзвону, гармонізований 12 різними басовими тонами. Цей же конструктивно важливий мотив стає темою фуґи, форма якої допомагає передати імітацію передзвону, що досягає своєї кульмінації в кінці твору.

Прелюдія і фуґа Мі мажор сповнена характеру медитації і філософського осмислення теми. Своєю концептуальністю вона перекликається з творами Й. Баха. Але в цьому спільність кінчається. Мова і характер тематичної розробки — поліфонічної та гармонічної — виразно сучасний. В. Винницькому вдалося передати не лише зв'язок з об'єктивною" музичною традицією, але й наповнити (і це дуже прикметно!) звучання твору ліричним началом.

Для часового мистецтва, яким є музика, надзвичайно важливим є принцип руху звукового матеріялу, що його обирає композитор для висловлювання своєї думки. Слухаючи музику М. Скорика, слухач напевно запримітить властиву його мисленню прикмету — раптове переключення мотивно-тематичних побудов, при тому дуже несподіваних за емоційно-образним змістом. Так, скажімо, у композитора іронічна посмішка в музичному контексті (хоч у самого Скорика вона завжди доброзичлива й сором'язлива) нагально трансформується через ритмоінтонації поп-музики. Показово, що піяніст Винницький відчуває цю особливість музичної тканини творів мистця. Не порушуючи своєї власної, індивідуальної виконавської концепції, він розкриває дещо приховану ліричну одвертість у Прелюдії і Фузі Фа мажор.

Особливо яскраво це позначилось у виконаній піяністом поза програмою ,,Бурлесці". Слухачі належно оцінили індивідуально ,,вибудований" варіянт виконання цього популярного твору Скорика.

Піяніст знайшов внутрішній ритмопульс музичної тканини, і це дозволило йому об'єднати мозаїчні мікроструктури ,,Бурлески" у цілісну картину. В. Винницький зараз із великим успіхом здійснює концертні турне по Америці. Він вже виступив в Чикаґо, Бостоні, Філядельфії.

В рецензованому концерті взяв участь відомий український піяніст Микола Сук. Він заграв Партіту (Ч. 5, написану Скориком у 1975 році. Твір, що має підзаголовок ,,У стилі Ретро", складається з п'яти частин — ,,Прелюдіюм", ,,Вальс", ,,Хор", ,,Арія", ,,Фінал".

Якщо В. Винницькому вдалося передати ліричне начало таланту композитора, то М. Сук у своїй майстерній інтерпретації Партіти наголосив на кольористичному звукомисленні мистця. Це дало про себе знати у різнобарвних комбінаціях гармонічної вертикалі і поліфонічного плетива, у ,,стоячих" сонористичних комплексах, зіставленні реґістрових ліній тощо.

Знання творів різних національних шкіл дозволило піяністові дуже делікатно передати ,,стильові пасажі", якими свідомо скористався автор Партіти, вдаючись до типових мотивів-формул музики Баха і Шопена, Равеля і Шостаковича. Симфонічні барви музики Ігоря Стравінського, що не випадково асоціюються, дістали в Партіті несподівані ефекти. М. Сук майстерно передав, зокрема, засобами фортепіянової техніки імітацію звучання музичного інструменту — гармоніки (в кінці Партіти).

Слухаючи технічно досконалу гру піяніста — представника післявоєнного покоління українських музик, що своїм талантом відкривають двері найбільших концертових заль країн різних континентів, пригадалась розповідь його батька Петра Сука, що за ,,рознарядкою" вступав вчитись до Харківської Консерваторії у 1930-ті роки.

Киянин М. Сук, випускник Спеціяльної Музичної Школи ім. Миколи Лисенка і Московської консерваторії, багато гастролював в країнах Европи — Росії, Угорщині, Юґославії, Чехо-Словаччині, Румунії, Болгарії, Фінляндії, був у Єгипті. Цього року він дебютував у ЗСА.

У концерті, крім фортепіянових творів, прозвучала також авторська версія Партіти ч. 3 для струнного квартету. Із самих лишень назв п'ятичастинного твору — ,,Прелюдіюм", ,,Подібно до вальсу", ,,Пастораль", ,,Капріччіо", ,,Постлюдія" — видно, що Партіта несе в собі чимало романтичних прикмет.

Композитор зумів поєднати в єдину цілісність скерцоз-

(Закінчення на стор. 3)

Концерт...

(Закінчення зі стор. 2)

ну і танцювальну стихію, медитацію, саркастичні ґримаси і властиву українській душі тугу за нездійсненною мрією.

Щедрим на нюанси та емоційні переливи було виконання Партіти ч. 3 Струнним квартетом імені Миколи Леонтовича. Цей квартет, у складі якого — Сімен Кобець (перша скрипка), Юрій Харенко (друга скрипка), Борис Дев'ятів (альт) і Володимир Пантелеєв (віолончеля) після дебютного виступу в Об'єднаних Націях у 1988 р. щороку бере участь у фестивалі „Мюзік мавнтен" камерної музики, що відбувається в стейті Коннектикат.

У виконанні Квартету ім. Миколи Леонтовича прозвучала також одна з найкращих мініятюр М. Скорика — „Мелодія".

Виїмковий інтерес викликала, зокрема у мене, інтерпретація „Трьох українських весільних пісень".

Йдеться про своєрідний вокально-інструментальний триптих, в якому Скорик з глибоким відчуттям українського фолкльору зміг передати обрядові образи, пов'язані з почуттям розпуки і внутрішньої тривоги за їх особисте майбутнє. Прохання з рідними і дівоцтвом перед відходом молодої до хати молодого досягає у невеликій за розміром пісні „Ой летять галочки" емоційної напруги, запозиченої з реального народного голосіння. Неменшим драматизмом переданий стан нареченої-сироти, якій особливо тяжко знести свою самотність у відповідальний для її життєвої долі момент („Шуміла ліщинонька", „Хиляються ворота"). Останні дві пісні недарма були відібрані композитором. Їх співала Соломія Крушельницька.

Вона була Мирославу Скорикові тіточною бабусею. Співачка помітила у хлопчика не абиякі музичні здібності, порадила віддати його вчитись до Львівської музичної школи. Проте через два роки навчання треба було перервати — його батьків у 1947 році депортували до Сибіру, звідки вони змогли повернутись до рідного Львова лише через вісім років.

Звернення до улюблених пісень всесвітньовідомої української співачки (до речі, остання пісня була записана на грамофонну платівку під час перебування Крушельницької в ЗСА у 1930-ті роки) були, очевидно, даниною пам'яті Соломії.

„Три весільні пісні" прозвучали у виконанні народженої в Ню Йорку відомої в Америці співачки Олени Геймур (лірико-драматичне сопрано) та Струнного квартету імені Миколи Леонтовича.

Мене вразило правдиве відчуття артисткою стилю голосіння, притаманного пісні „Ой летять галочки". Цей складний тип виконавської рецитації (і було б природніше, якби співачка більш рецитувала, ніж виспівувала) і загальний драматичний настрій були передані з глибоким осмисленням вокальних фолкльорних традицій.

Після концерту я підійшла до співачки. Ми познайомились. Обличчя артистки засвітилося, коли вона сказала про свою любов до української пісні, яку прищепила їй бабуся по матері.

На моє запитання, хто її батьки, відповіла: „Мама — з Полтавщини, медична сестра, тато (родом ґрек) — з Дніпропетровська, інженер-механік" і додала: „Звичайні, нормальні люди. Бабуся і дідусь любили співати ансамблем. Бабуня вторила".

Я перепитала:

— Може, навпаки?

— Ні. Дідусь співав тенором, бабуся — альтом. Це від них передався мені голос, — каже Олена.

— Напишіть, про нашу Лялю, — несподівано приєдналась до нашої бесіди одна із слухачок. Це була лікар Марія Ярославська. „Ми приходили до Геймурів, — охоче поділилась зі мною своїми спогадами. — Це були гостинні люди, у них завжди співали. Ми навіть своєрідні конкурси влаштовували: „А хто цю пісню знає?" І заводить „свою".

Так, пісня єднала душі людей на еміґрації. Таких прикладів можна почути в Америці сотні. От і виникає проблема художньої традиції, збереження і модифікації стилю, того невловимого нюансу правди, необхідного при виконанні твору, яке приємно вразило мене у співі Олени Геймур.

...На закінчення концерту у виконанні відомого скрипаля, нині завідуючого катедрою Гарвардського університету Юрія Мазуркевича прозвучала Соната ч. 2 для скрипки та фортепіяно у трьох частинах: Слово, Арія, Бурлеска. Акомпаньював автор, Мирослав Скорик. Твір був написаний на замовлення Музичний і мистецький Центр повіту Ґрін в Лексінґтоні, директором якого є відомий український композитор і музикознавець Ігор Соневицький. Свій новий твір композитор написав у Гантері. Сонату вперше виконав у серпні цього року земляк Мирослава Скорика, також відомий скрипаль Олег Криса, на музичному фестивалі в Гантері.

Авторський концерт Мирослава Скорика у Ню Йорку поширив коло шанувальників його ориґінального композиторського таланту.

Після концерту відбулося традиційне в Америці прийняття. Люди ділилися враженнями від почутого, але всі також торкались теми референдуму в Україні.

Стрілки нюйоркських годинників наближались до 6-ої ранку по-київському.

— У нас вже починається голосування, — говорили ми.

Зараз, коли ви, читачі, знайомитесь з цим повідомленням, український народ випростався і сказав про своє бажання будувати вільну державу. Мистці вільної України натхненно творитимуть високу культуру.

ПОДЯКА
В пам'ять покійного
РОМАНА КАЛИМОН

родина в Чикаґо, Канаді і Мілвокі, приятелі і знайомі

зложили 500.00 дол.
на Український Національний Музей.

З цієї нагоди складаємо щиру подяку усім жертводавцям, що в цей спосіб віддали пошану покійному, який цінив наш Музей, сам підтримував його щедрою даткою.

Хай Господь Бог стереже вас усіх жертводавців, на кожному кроці вашого життя.

Родина покійного:

донька — ГАНДЗЯ
зять — МИХАЇЛ
дружина — ОЛЬГА

ПОДЯКА

Дня 28-го квітня 1991 року з волі Всевишнього, відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

сл. п.

о. МИРОСЛАВ ХАРИНА

митрофорний протоієрей, папський шамбелян, парох на Україні, в Німеччині та довголітній парох церкви св. Священномученика Йосафата в дільниці Френкфорд у Філядельфії, філядельфійський декан, кол. головний предсідник СУК „Провидіння", катехит, публіцист, церковний і громадський діяч.

В нашому великому горю, ми зазнали багато щирого серця від наших рідних, парохіян церкви св. Йосафата, приятелів, друзів і знайомих. Усім тим, які вшанували світлу пам'ять нашого улюбленого мужа, батька, дідуся і брата за вислови щирого співчуття особисто, листовно, телефонічно, за участь у похоронних Богослужбах, за пожертви на святі Літургії, на церковні і громадські цілі та за квіти, складаємо нашу сердечну подяку.

Передусім висловлюємо нашу щиру подяку Високопреосвященнішому Архиєпископові митрополитові Стефанові Суликові за щире відношення до покійного, відвідини в лікарні, за відслуження похоронної Святої Літургії та священичих похоронних відправ.

Зокрема сердечно дякуємо о. шамб. Мартинові Канавановi за часті відвідини вдома і в лікарні, слова розради, уділення Найсвятіших Тайн, Тайну Оливопомазання, за велику поміч у підготові похоронів і за провід тризною.

Щира подяка капелянові лікарні Темпл о. Доминикові Финові за щоденні відвідини, уділення Найсвятіших Тайн та за молитви.

За відвідини в лікарні, генеральному вікарієві, о. шамб. Михайлові Федоровичеві і о. крил. Томі Бариляковi, о. Ришардові Муцовському та всім знайомим, ми щиро дякуємо.

Наша особлива подяка приятелеві нашого мужа, батька і дідуся, Преосвященному Владиці Василеві Лостенові за участь в похоронних відправах та за сердечні прощальні слова, а Преосвященному Владиці Робертові Москалеві за відслуження Заупокійної Божественної Святої Літургії і щирі слова співчуття.

Сердечно дякуємо за відслуження священичих похоронних відправ Всесвітлішим отцям митратам: о. Матієві Беркові, о. д-р Іванові Біланичеві, о. Зенонові Злочовському, о. д-р Василеві Макухові; Високопреподобним отцям шамбелянам: о. Іванові Бурі, о. Мартинові Канавановi, о. Володимирові Пасці, о. Михайлові Федоровичеві, о. деканові Якову Мельникові; отцям крилошанам: о. Томі Бариляковi, о. Ярославові Шустові і Всечеснішим отцям: о. Михайлові Харині, о. Юрієві Ворщакові, о. Іванові Давидовичеві, о. Тадеєві Кравчукові, о. Романові Мірчукові, о. Августинові Молодовичеві, о. Ришардові Муцовському, о. Іванові Сеніву й о. Іванові Шандрукові.

Наша окрема подяка о. Романові Мірчукові, пароховi церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Сиҭі за зворушливе і глибоке змістом прощальне слово під час похоронної Богослужби.

Дякуємо сестрі Мироні ЧСВВ, директорці школи св. Йосафата, сестрі Неонілії ЧСВВ і шкільним дітям за участь в похоронних відправах та пожертви на Святі Літургії.

Ми вдячні дириґентові Володимирові Лупаневі і членам хору церкви св. Йосафата за молитовно-настроєвий спів під час похоронних Богослужб, а за почесну стійку біля домовини свого капеляна, дякуємо ветеранам при церкві св. Йосафата.

Іванові Шанайді, щиро дякуємо за довголітню співпрацю зі своїм колишнім парохом та за поміч в похоронах.

Дякуємо за прощальні слова під час тризни: товаришеві Богословської Академії у Львові, о. крил. Томі Бариляковi, приятелеві родини докторові Юрієві Рибакові, та інженерові Ігореві Смолієві, головному секретареві СУК „Провидіння", Михайлові Ковальчинові, голові місцевого Відділу УККА й Іванові Крихові, голові Патріярхального Товариства — Відділ у Філядельфії.

Ми вдячні Головній Управі СФУЖО та Фінансовій Комісії СФУЖО, Америки і Канади за сердечні співчуття та поміщення некрологів у квартальнику „Українка в Світі".

Керівникові радіопрограми ім. Володимира Блавацького у Філядельфії, Евдокії Дичко-Блавацькій і керівникові радіопрограми „Пісня України" в Дітройті інж. Василеві Колодчинові, за присвяту цінних хвилин покійному, а також за посмертну згадку в радіопрограмі „Голос Мирян", щире спасибі.

Ми вдячні редакторам українських часописів „Америки" і „Свободи" за поміщення посмертної згадки, а філядельфійським щоденникам "The Philadelphia Inquirer" i "Philadelphia Daily News" за обширний життєпис покійного.

Особливо вдячні о. шамб. Михайлові Федоровичеві і мґр Іванові Скочилясеві за зворушливі дописи поміщені в католицькій газеті „Шлях".

В днях похоронних обрядів склали на:

ГРИГОР'ЯНКИ

Марія Харина із сином Ростиславом (2), Христя і Богдан Сеник (2), Дзвінка і Христіян Кульчицькі (2), Маркіян, Доріян, Христіян і Мія Сеник і Христіян і Андрій Кульчицькі.

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

Марія Харина (10), Христя і Богдан Сеник (10), Дзвінка і Христіян Кульчицькі (10), Ростислав Харина (10), Павля і Мирон Харина (3), Даниїл Харина (3), Наталка й інж. Богдан Петріна (3), Олександра Харина (1).

Владика Роберт Москаль, о. шамб. Мартин Канаван, о. шамб. Рональд Попівчак, Софія і о. крил. Тома Бариляк, о. крил. Любомир Мудрий, Аркадія і о. крил. Василь Стебельські, о. Теодор Коцаба, о. Іван Мода, о. Ришард Муцовський, о. Доминик Флин.

Наталія Андрусів, Марія Байлер, родина Баранецьких, Марія і Горай Бекер, Стефанія і д-р Ярослав Бернадин (3), Катерина і Бронислав Богдан, Анна й Андрій Бондаренко, Ірина і Богдан Бондаренко, Бетіен і Михайло Борскі, Стефанія Боясюк, Лідія і Микола Бульба, Стефанія Бучинська, Анна і Федор Вайда, Айлін і Петрик Варильо, Стефанія і Франк Вовчак, Олена і Лев Галас, Марія і д-р Іван Галій, Галина і Метро Герешко, Мирося і Іван Гил, Леопольд Гопфнер, Теодор Гричишин, Пеґі і Марі Ґаляґер (3), Стефанія і Лев Ґрамяк, Медалин і Михайло Ґремальді, Марта і Роман Данилюк, Колін і Володимир Данко, Мотря і Ярослав Дейнека, Анна Дреслер і Стеля Марков (4), Марія Євсевська, Ольга Завойська, Дарія і Дем'ян Зазуляк, Ірена Кравчук, Тадеус Краліковський, Дарія Кузик (2), Богданна і мґр Володимир Кульба, Христя і інж. Богдан Кульчицькі, Галина Кульчицька (2), Анна і Володимир Леськів, Марія Леськів, Софія і Микола Леськів, Марія і Олег Лисяк, Анна Лопатинська, Віра і Володимир Лупань, Марія і Осип Лупань, Чарлс Маріно, Джерард Майшер, Параскевія і Михайло Макар, Анна і д-р Роман Максимович, Ліда й Евген Марків, Анна Масник, родина Мелько, Тося Мельничук, Оксана й інж. Іван Микитин, Єльсі Мален, Люба й інж. Олександер Нагірняк, Марія Нагірняк, Евгенія і Сидір Новаківські, Орися і д-р Тарас Новосівські (2), родина Павлюс, Марта Пекар, Наталія і проф. Богдан Перфецькі, родина Пізо, Галина й інж. Любомир Пиріг (2), Марія Покропська, родина Рад, Олександра і проф. Роман Романишин, Богданна і проф. Іван Сеник, Мерил і д-р Юрій Сеник, сестра Вероніка, сестра Неонілія і сестра Мирона (2), сестри Доброго Пастиря, Роксоляна й інж. Богдан Сірі, Галина і Тома Смит, Марія Стасурак, Володимир, Ольга і Стефанія Терлецькі, Василина і Теодозій Трицецькі, родина Труш, Фінансова Комісія СФУЖО Америки, Фінансова Комісія СФУЖО Канади, Флин Компанія, Ольга Фостяк, Хор св. Йосафата, родина Чабанюк, Людмила і Зенон Чайківські, Варвара Швед, Школа св. Йосафата (10), Василь Шулевський з родиною, Параскевія і Василь Щирба.

НОВЕННИ

Дзвінка і Христіян Кульчицькі (2), Ґретчен Бурґман, Тара Викс і Тома Ставт, Теодор Гричишин, Марі Ґаляґер, Ольга Завойська, Софія Завойська, родина Кромтон, Анелія і Джекі Кулик, Єльса Лєаль з родиною, Павля і Мирон Харина, Емілія і Теодор Шанайда.

На ЦЕРКВУ СВ. ЙОСАФАТА

1,000.00 дол. — Марія Харина;
по 500.00 дол. — Дзвінка і Христіян Кульчицькі, Анна Дреслер і Стелля Марків;
250.00 дол. — Христя і Богдан Сеник;
по 100.00 дол. — Василини і Теодозій Трицецькі, Іван Шанайда;
по 50.00 дол. — Колін і Володимир Данко, Павля і Мирон Харина;
30.00 дол. — Орися і д-р Тарас Новосівські;
по 25.00 дол. — Євгенія і Юрій Гаманюк, Меделін і Михайло Ґрімальді, Джойслин Томас, Френцис і Степан Шарнекі;
20.00 дол. — Софія Кобрин;
15.00 дол. — Марія Джмелик з родиною;
по 10.00 дол. — Марія і Омелян Барилка, Софія Білик, Катерина і Бронислав Богдан, Ольга Ґоршко, Софія Завойська, родина Кіт, Евгенія і Петро Леськів, Софія і Володимир Мороз, Ірина і Болєслав Отуляк, Марія Покропська, Анна і Йосиф Семсій, Марія Сусяк.

На БОГОСЛОВСЬКУ АКАДЕМІЮ у ЛЬВОВІ

по 250.00 дол. — Христя і Богдан Сеник, Наталія і інж. Богдан Петріна;
по 100.00 дол. — Дзвінка і Христіян Кульчицькі, Маркіян Сеник, Доріян Сеник, Христіян і Мія Сеник, Павля і Мирон Харина, Стефанія і д-р Ярослав Бернадин, Зірка і Кенні Ґалльо, Любов Ткачук;
по 50.00 дол. — Мирося і Іван Гил, Дарія Дудра, Марія і інж. Лев Іваськів, Володимира і Микола Кавка, Христя і інж. Богдан Кульчицькі, Ярослава Лабка, Андрій Мельник, Орися і д-р Тарас Новосівські, Галина і інж. Любомир Пиріг, Осередок СУМА у Філядельфії, Олександра й інж. Лев Яцкевич;
30.00 дол. — Марія і д-р Іван Галій;
по 25.00 дол. — Ольга Бугай, Рома й Орест Гладкі, Ліда й інж. Юрій Дигдала, Марія і Петро Кондрат, Анна Кос, Софія, Микола і Марія Леськів, Оксана й інж. Іван Микитин, Евгенія і Сидір Новаківські, Богданна й інж. Іван Осадца, Ніля і інж. Борис Павлюк, Марія Романець, 90-ий Відділ СУА;
по 20.00 дол. — Ліда і Микола Бульба, 20-ий Відділ СУА;
10.00 дол. — Олександра Палько.

БЕАТИФІКАЦІЙНИЙ ФОНД СЛУГИ БОЖОГО АНДРЕЯ

250.00 дол. — Христя і Богдан Сеник;
200.00 дол. — Марія Харина;
по 100.00 дол. — Наталія Андрусів, Роксоляна й інж. Богдан Сірі, Марта й інж. Ярослав Сидір;
по 50.00 дол. — Мирослава й Іван Гил, Богданна і мґр Володимир Кульба, Христя і інж. Богдан Кульчицькі, Тося Мельничук, Павля і Мирон Харина;
по 25.00 дол. — Люся Арвин, Софія, Микола і Марія Леськів, Семен Зіневич;
по 20.00 дол. — Марія і Мирон Кузьма, Дженевів Наконечна, Галина Утриско.

На ЦЕРКВУ В ЛЮРДІ

по 250.00 дол. — Христя і Богдан Сеник, Ростислав Харина;
по 100.00 дол. — Дзвінка і Христіян Кульчицькі, Христіян і Андрій Кульчицькі;
по 50.00 дол. — Марія Гром'як, Христина і д-р Юрій Перфецькі, Мирон і Павля Харина;
25.00 дол. — Софія, Микола і Марія Леськів;
10.00 дол. — Франк і Стефанія Вовчак.

На КВАРТАЛЬНИК СФУЖО „УКРАЇНКА В СВІТІ"

50.00 дол. — Христя Сеник;
по 10.00 дол. — Ярослава Баранецька, Марія Галій, Мирослава Гил, Стефанія Григорчук, Лукія Гриців, Марія Данилів, Марія Євсевська, Каролина Конрад, Христя Кульчицька, Марія Куземська, Марія Леськів, Аня Літинська, Оля Лукасевич, Анна Максимович, Марія Одежинська, Таня Павлічка, Оксана Поритко, Мирослава Прокопович, Наталія Пуйда, Ірина Райнер, Марія Романець, Ірена Стерчо, Анна Суха, Марія Угорчак, Галина Царинник, Людмила Чайківська, Олена Шиприкевич;
по 5.00 дол. — Ірина Новоженюк, Анна Олійник.

На ШКОЛУ СВ. ЙОСАФАТА: 5,000.00 дол. — Батьківський Комітет при школі св. Йосафата, Гренкфорд, Філядельфія.

На ФОНД ДОПОМОГИ НЕЗР'ЯЧИМ В УКРАЇНІ: 250.00 дол. - Евдокія Дичко-Блавацька.

РАДІОПРОГРАМА ім. В. БЛАВАЦЬКОГО: по 100.00 дол. - Марія Харина, Христя і Богдан Сеник.

СОБОР СВ. ЮРА У ЛЬВОВІ: 100.00 дол. — Христя і Богдан Сеник.

ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ: 30.00 дол. — Марія Романенчук; по 25.00 дол. — Дарія Кузик, Люба Мриглодська.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ: 30.00 дол. -- Любомир Лампіка.

РАДІОПРОГРАМА „ГОЛОС МИРЯН": 25.00 дол. — Українське Патріярхальне Товариство — Відділ у Філядельфії.

УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР: 25.00 дол. — Ярослава і д-р Юрій Рибак; 20.00 дол. — Віра й інж. Роман Андрейчик.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ": 15.00 дол. — Стася Бартош-Романишин; 10.00 дол. — 20-ий Відділ СУА, Філядельфія.

ФУНДАЦІЯ ЛУПУС: 20.00 дол. — Шірлі і д-р Савло Лясоф.

КВІТИ: Даниїл, Павля і Мирон Харина, „Комітет Оборони Прав України - Рух", родина Євсоловських, Евелин і д-р Йосип Гембала, „Стандарт Морґедж Ко.", Фінансова Комісія СФУЖО Америки, Чейс Мангетен Банк.

Хай добрий Господь винагородить вас сторицею.

МАРІЯ — дружина
ХРИСТЯ — донька з мужем БОГДАНОМ СЕНАКОМ
ДЗВІНКА — донька з мужем ХРИСТІЯНОМ КУЛЬЧИЦЬКИМ
РОСТИСЛАВ — син
Внуки — МАРКІЯН, ДОРІЯН, ХРИСТІЯН РОМАН, ХРИСТІЯН БОРИС, МІЯ І АНДРІЙ
Брати з родинами

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що несподівано відійшла у вічність 18-го грудня 1991 р.

наша дорога

ТЕТА і ШВАҐРОВА

бл. п.

ЛІДІЯ ГЛУШКО
з дому СИГАЛІВ

вдова по бл. п. полковникові Степанові Глушко

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 20-го грудня 1991 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОН — відбудеться в суботу, 28-го грудня 1991 р. о год. 10-ій рано на цвинтарі Mount Olivet в Денвері, Кольорадо.

Горем прибиті:

братанниця — БОЖЕНА ПОЛЯНСЬКА
з мужем ЮРІЄМ і дочкою ЮСТИНКОЮ
братова — ІРИНА СИГАЛІВ

Ділимося сумною вісткою з товаришками і товаришами Зальцбурзької Гімназії, що 20-го грудня 1991 р., несподівано відійшла у вічність

бл. п.

ЛІДІЯ САВОЙКА

колишня учениця Зальцбурзької Гімназії.

ПОХОРОН — в суботу, 28-го грудня 1991 р. з церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія у Бавнд Брук, Н. Дж.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійної складаємо наше щире співчуття.

КОМІТЕТ ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

З волі Всевишнього у день Різдва Христового на 79-му році життя, заснула вічним сном

наша найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА й БАБУСЯ

бл. п.

ОЛЬГА ЗАРЕМБА
з роду ВОЛОШИН

ПОХОРОН ПОКІЙНОЇ — субота, 28-го грудня 1991 року. Похоронне заведення Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. Після Богослуження о год. 9-ій рано в церкві св. Володимира в Елизабет, Н. Дж., відїзд на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Брук, Н. Дж.

У непомірному смутку залишила:

чоловіка — ЯРОСЛАВА
доньку — ЗІРКУ ФИЛИПЧАК з чоловіком ІВАНОМ
сина — БОГДАНА
онуку — АННУ

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з родиною та українським громадянством, що в середу, 25-го грудня 1991 р. відійшов від нас

до вічности на 77-му році життя

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ та БРАТ

д-р мед.

ВОЛОДИМИР ЮЗИЧ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в суботу, 28-го грудня 1991 р. о год. 9-ій ранку в похоронному заведенні В. Канєвського, при 9-ій вул. зах. ч. 3900 в Тренер, Па., після чого тлінні останки покійного будуть перевезені до української православної церкви Успіння Пречистої Богородиці в Честері, Па., де буде відслужена Свята Літургія.

Після похоронних відправ тіло покійного буде перевезене на український православний цвинтар в Бавнд Брук, Н. Дж. Похоронні відправи служити буде Всч. о. Дж. Озланський — парох місцевої УПЦеркви в Честері, Па.

Пожертви просимо складати на: Українські Студії при Гарвардському Університеті і Фонд лікування дітей Чорнобильської катастрофи.

Горем прибита родина:

ЕВА ЮЗИЧ — дружина покійного
ЛЕВКО ЮЗИЧ — син
ЛЯРИСА й ІРЕНА з родинами — доні
сестра — ОЛЬГА в Україні
та ближча й дальша родина в Америці й Україні

Кар'єра...

(Закінчення зі стор. 2)

кого відродження уярмлених імперією народів і країн.

У війні і хаосі найбільше заінтересований сам Ґорбачов, як це справедливо підкреслив Вілліям Сафаєр, відомий публіцист „Ню Йорк Таймсу", який і підкреслює, що стабільність на сході Европи можуть запевнити тільки демократичні республіки, а не бюрократи, які втрачають владу і всіми засобами, включно з мілітарним терором намагається не допустити до розпаду імперії. А втім, ми вже пережили один невдачний путч, який був вислідом самої політики Ґорбачова. Підготувавши реакційний уряд, до якого запросив своїх приятелів з армії, КҐБ та й партійної верхівки, Ґорбачов подався на відпочинок на дачу у Криму, даючи в той спосіб змогу перевести путч, встановити воєнний стан і залякати народ репресіями. Недаром голова путчу заявляв, що Ґорбачов тільки хворий, та він виздоровіє і повернеться. Повернеться, як ангел миру, перерве воєнний стан і затримає країну при старих порядках, та в імперському вигляді. Яке щастя, що і в російському народі вже не всі бажають імперії, яка знесилює і цей народ, що мав би бути гордий, що має таку імперію, і в самій Москві розбили невдалий путч, хоч його авторів покищо під суд не поставили. Може, щоб не виявилась повна правда. Тепер вже для путчу немає місця. Росія проголосила себе окремою державою і визнала окремою Україну, встановивши новий порядок, який побудований на співпраці окремих незалежних республік. І тут кінець кар'єри Міхаїла Ґорбачова, для його бо імперії немає місця. Він сам тепер дістає свою, правда незаслужену, пенсію, чи як це кажуть американці є „на пейрол" президента Російської федерації Боріса Єльцина.

Українці...

(Закінчення зі стор. 1)

в палкому слові згадав усіх тих героїв, що поклали свої голови за Україну і відчитав вірш Надії Кошари під назвою „Славиця України", саме надісланий йому з України, що його поетеса написала під впливом висліду референдуму. Вірш був друкований в „Робітничій Газеті" з 4-го грудня. І. Длябога під щирі оплески присутніх подав країни, які вже визнали незалежну Україну: Польща, Канада, Литва, Мадярщина, Росія, Чехо-Словаччина, Греція та Арґентина.

В імені перешкодженого поїздкою до Вашінґтону амбасадора України при ООН Геннадія Удовенка, привітав присутніх перший секретар Юрій Шевченко і висловив щиру подяку українській громаді в ЗСА за її активну підтримку і діяльність в користь України.

Ред. І. Длябога представив усіх вісім присутніх членів місії України при ООН і дружину Ю. Шевченка, а відтак англійською мовою консула Мадярщини Габора Менчеля і радника литовського представництва при ООН Альґімантаса Гурецкаса та попросив їх до слова. Оба вони з теплою сердечністю та радістю вітали визнання народом незалежність України, підкреслюючи, що їхні уряди відразу визнали цю незалежність.

Мадярський консул повідомив, що вже від 3-го грудня в Києві діє мадярська амбасада і закінчив своє слово українським привітанням „Слава Україні".

Для піднесення настрою цього вечора відбулася ще коротка мистецька програма у виконанні співаків-гостей з України — Анни Бачинської і Романа Цимбали. Вони відспівали дует з опери „Запорожець за Дунаєм", а А. Бачинська пісню „Моя Україно". Молитвою Андрія зі „Запорожця за Дунаєм" закінчив цей короткий концерт Роман Цимбала. Співакам акомпаньював на фортепіяні відомий піяніст Володимир Винницький.

Святочну зустріч української громади Ню Йорку та околиці закінчив відповідним на цей день словом і молитвою о. протопресвітер УАПЦ і парох церкви св. Володимира, Володимир Базилевський, а всі спонтанно відспівали національний гимн. Ще довго опісля присутні гуторили та співали, гідно відзначуючи цей виїмково радісний день.

Відбулися ліквідаційні сходини

Дня 20-го листопада 1991 року відбулася в Українському Освітньо-Культурному Центрі ліквідація співочого Товариства „Кобзар" і видавничого Комітету ім. Антона Рудницького. Сходини провадила Орися Ільницька. Касир Дмитро Стулковський подав до відома, що зліквідував конто співочого Товариства „Кобзар" в Кредитовій Кооперативі. Він приніс чек на суму 687.50 дол, яку на пропозицію О. Ільницької вирішено дати для Федерації на поміч Україні. Касові і протокольні книги будуть зберігатися у відповідному місці.

Ірина Райнер звітувала про ноти хору „Кобзар", які є упорядковані за абеткою і зберігаються в УСКЦентрі. Вона звітувала також про „Видавничий Фонд ім. А. Рудницького". Запропонувала фінансовий звіт з видання симфонічно-хорової кантати А. Рудницького „Посланіє" в 1988 році, який був друкований у „Свободі" 18-го жовтня 1990 року. Конто є закрите. І. Райнер відчитала список осіб і організацій, які купили ноти, і осіб з музичного світу з України, яким подаровано ноти. Гроші із проданих нот є зложені на конто в Українській Щадниці, сума становить тепер 283.95 дол. Хоч Комітет не діє, але конто є чинне, бо ноти ще продаються.

Колишній голова хору „Кобзар" Омелян Татунчак згадав, що має деякий інвентар хору, який буде збережений разом з книгами.

О. Ільницька відчитала привітального листа від колишньої акомпаньяторки хору і асистентки дириґента Роксоляни Гарасимович, яка не могла прибути на сходини.

Із закриттям цих сходин закінчився 25-літній період існування співочого Товариства „Кобзар" і кількалітня праця над виданням великого твору його покійного дириґента і композитора Антона Рудницького.

Ірина Райнер

Шановні Секретарі та Організатори УНС!

Членська кампанія 1991 року кінчається з 31-им грудня. Тому аплікації нових членів приймаємо Головна Канцелярія тільки до 31-го грудня 1991 року.

Докладіть всіх старань, щоб виконати свої квоти та виспати аплікації вчасно, щоб вони дійшли до Головної Канцелярії не пізніше, як 31-го грудня 1991 року.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС

● SERVICE ●

●FUNERAL DIRECTORS●